

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 433/2021-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti spoločnosti **MH Manažment, a. s.**, Turbínová 3, Bratislava, IČO 50 088 033, zastúpenej Advokátskou kanceláriou ECKER – KÁN & PARTNERS, s. r. o., Námestie Martina Benku 9, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5ECdo/16/2017 z 27. januára 2021 takto

rozhodol:

1. Ústavnú sťažnosť **prijíma** na ďalšie konanie v celom rozsahu.
2. **Zakazuje** Okresnému súdu Bratislava II vydať rozhodnutie o uznaní a výkone rozhodcovského rozsudku č. 102 vydaného 20. septembra 2000 rozhodcovským súdom Ženevskej Obchodnej a priemyselnej komory do právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. apríla 2021 domáha vyslovenia porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Tiež navrhuje zrušiť napadnuté uznesenie, priznať náhradu trov konania a odložiť vykonateľnosť napadnutého uznesenia až do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu.
2. Oprávnená spoločnosť **COMPAÑÍA ESPAÑOLA DE SEGUROS DE CREDITO A LA EXPORTACION, S. A.**, sa domáhala proti povinnému Fondu národného majetku Slovenskej republiky (súčasne proti sťažovateľke) v exekučnom konaní vedenom pred Okresným súdom Bratislava II sp. zn. 37Er/3016/2005 zaplattenia sumy 1 502 530,26 eur spolu s prísl. (suma ku dňu podania ústavnej sťažnosti dosahuje 4 155 000 eur) na základe rozhodcovského rozsudku súdu Ženevskej Obchodnej a priemyselnej komory vydaného 20. septembra 2000. Okresný súd uznesením z 18. januára 2010 odoprel uznanie a výkon rozhodcovského rozsudku.
3. Medzi predávajúcim **KELVO, S. A.**, Madrid (právny predchodca oprávneného) a kupujúcim **NOVOFRUCT**, š. p. Nové Zámky (právny nástupca **NOKO FRUIT, s. r. o.**), bola 30. apríla 1992

uzavretá kúpna zmluva na dodávku strojov na odšŕavovanie dužiny. Súčasťou kúpnej zmluvy bola rozhodcovská doložka, v zmysle ktorej sa zmluvné strany dohodli, že prípadne spory sú v právomoci rozhodcovského súdu s aplikáciou švajčiarskeho práva. Fond národného majetku Slovenskej republiky nebol zmluvnou stranou kúpnej zmluvy ani účastníkom dohody o rozhodcovskej doložke. Rozhodcovským rozsudkom bol povinný (v súčasnosti sťažovateľka) zaviazaný titulom ručenia.

4. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 20CoE/124/2010 z 26. mája 2011 uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom závery okresného súdu považoval za predčasné z dôvodu, že sa nevysporiadal s otázkou aplikácie zmluvou dohodnutého rozhodného švajčiarskeho práva. Najvyšší súd uznesením č. k. 5Cdo/41/2012 z 26. januára 2015 napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Krajský súd po vrátení veci najvyšším súdom uznesením č. k. 18CoE/132/2015 z 28. júna 2016 uznesenie okresného súdu z 18. januára 2010 výrok I potvrdil a v časti priznania náhrady trov konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo zrušené potvrdzujúce uznesenie krajského súdu, ako aj uznesenie okresného súdu, ktorým bolo odopreté uznanie a výkon rozhodcovského rozsudku a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Napadnuté uznesenie nadobudlo právoplatnosť 10. februára 2021.

5. Sťažovateľka napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu vytýka nasledujúce skutočnosti: (i) napadnuté uznesenie je nedostatočné odôvodnené, nepreskúmateľné a arbitrárne, (b) oprávnený nepresne vymedzil právnu otázku pred dovolacím súdom, a tým šiel nad rámec svojich zákonných oprávnení, (c) rozhodcovský rozsudok je nevykonateľným exekučným titulom z dôvodu, že v rámci arbitrážneho konania nebolo spoľahlivo zodpovedané, na základe akých skutočností bola založená hmotnoprávna zodpovednosť FNM (v súčasnosti sťažovateľka), (d) neprípustnosť výkonu exekúcie z dôvodu rozporu s verejným poriadkom, (e) zmluvne strany kúpnej zmluvy si dohodli právomoc rozhodcovského súdu a aplikáciu švajčiarskeho právneho poriadku a tým, že vzniklo zákonne ručenie, má záväzok akcesorickú povahu, (f) nesúhlasí s argumentáciou najvyššieho súdu, že na ručiteľa sa bude vzťahovať aj osobitné zmluvné dojednanie – rozhodcovská doložka, dohoda o voľbe práva uzavretá medzi stranami hlavného záväzku, (g) sťažovateľka nebola zmluvnou stranou dohody o arbitráži ani dohody o voľbe práva, (h) spor medzi ručiteľom by bolo možné rozhodovať v rámci rozhodcovského konania iba v prípade, ak by veriteľ a ručiteľ prejavili vlastnú vôľu preniesť právomoc o rozhodovaní sporu medzi nimi pod rozhodcovské konanie (rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky č. k. 23Cdo/111/2009 z 23. februára 2011).

6. Návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia sťažovateľka odôvodnila tým, že právnymi následkami napadnutého uznesenia jej hrozí závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejnými záujmami.

II.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom

súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Ústavný súd zistil, že vo vzťahu k niektorým sťažnostným dôvodom sú splnené všetky ústavné a zákonné predpoklady na prijatie ústavnej sťažnosti sťažovateľky na ďalšie konanie a jej meritórne preskúmanie, preto ústavnú sťažnosť prijal na ďalšie konanie (§ 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde).

K dočasnému opatreniu

9. Ústavný súd po preskúmaní obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a dôvodov sťažnosti dospel k záveru, že sťažovateľka osvedčila predpoklady na zabezpečenie toho, aby sa prípadný výsledok konania pred ústavným súdom nezmaril v dôsledku napadnutého uznesenia, ktorým najvyšší súd v časti zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a uznesenie okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Bez tohto zabezpečovacieho prostriedku by totiž podľa názoru ústavného súdu mohlo dôjsť v prípade vyslovenia neústavnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu k vážnej ujme na strane sťažovateľky v dôsledku vykonania exekúcie napriek jej silnému spochybneniu a ujma by bola väčšia než ujma, ktorá by prípadne mohla vzniknúť následkom odkladu vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia.

10. Ústavný súd dospel k záveru, že návrh sťažovateľky nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a podľa jeho obsahu spĺňa aj ďalšie podmienky ustanovené v § 130 zákona o ústavnom súde. Preto ústavný súd návrhu sťažovateľky vyhovel a rozhodol o dočasnom opatrení.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júla 2021

Robert Šorl
predseda senátu